

Tunadalskyrkan 150614

2 e tref

Dom 6:1-16, "Jag är med dig"

Tänk att en text som är 3500 år gammal ändå kan kännas så aktuell. Man skulle kunna byta ut några av namnen mot nutida namn och få exakt samma frågeställningar. Gud var finns du, hur kan du tillåta allt som händer i vår värld, varför griper du inte in? Och också kanske få del av det lite obekväma svaret: ni lyssnade inte på mig, jag har lett er och sett till er, men ni ville inte lyssna utan dyrkade andra gudar istället.

Där och då kunde det ha slutat. Folket kunde ha fått kämpa vidare mot sina fiender och den hungersnöd som blev ett resultat av att angriparna så snart det var dags för skörd kom och skövlade landet och tog allt de kom åt. Här och nu skulle vi varit helt utlämnade åt alla negativa krafter omkring oss, vi skulle tvingas se på utan att kunna göra någonting.

Men lyckligtvis så hade Gud andra planer, han kom gång på gång tillbaka till sitt folk och kallade människor som skulle göra skillnad, och som fick möjligheten att hjälpa sitt folk så att de hamnade rätt igen. Idag är det också många människors goda vilja och enskilda engagemang tillsammans med Guds ingripande som gör att det ändå finns hopp.

Vid den här tiden hade folket ingen egentlig ledare, utan när de ropade efter en så gav Gud dem domare, som idag kanske hellre skulle kallas hövdingar, som skulle hjälpa folket att försvara sig, som skulle leda dem i strid mot fiender enligt den tidens sed, och som skulle vara en förmedlande länk mellan Gud och människor. Vi känner kanske igen namn som Debora, Gideon och Simson. Till och med en kvinna fick vara med.

Gud hade sina egna kriterier när han valde människor. Det var inte de där riktiga hjältarna, de som var trosvissa och starka han valde, utan människor med brister och fel, med olika utgångspunkter, men som hade det gemensamt att de ville följa Gud och därför var användbara.

Idag får vi möta Gideon, förmodligen en ung man som höll på att försöka rädda vad som räddas kunde av skörden, genom att tröska

vid vinpressen som var mer skyddad än ute vid den vanliga tröskplatsen. Man får intrycket att han var som vi är mest, lite undrande inför vad som hände, kunde det verkligen vara sant att han hade mött en av Herrens änglar, att just han fått ett tilltal, och hur skulle han kunna gå in i det som Gud ville att han skulle göra? Tänk bara på det tilltal han fick: Herren är med dig du tappre krigare: Inte var han någon krigare, och skulle nog aldrig bli heller, vad var meningen med alltihop?

Herrens ängel, som i gamla testamentet ofta är samma sak som Herren själv, ger tre gånger löftet: jag skall vara med dig, eftersom det är jag som sänder dig. Men det räckte inte för Gideon, utan av den fortsatta berättelsen ser vi hur han flera gånger prövar Herren för att få visshet om det verkligen är rätt, bl a genom att lägga ut ull och först be att ullen ska vara våt och marken runtomkring torr, och sedan tvärtom att ullen ska vara torr och marken omkring våt, och det blir precis som han bett om. Till slut blir han överbevisad och kan gå in i det Gud vill att han ska göra och besegra midjaniterna, fienderna.

Känner du igen dig i berättelsen? Kan den känsla, den tanke, det uppdrag jag fått vara rätt? Kan det vara av Gud det jag tror att jag har hört eller känt eller brinner för, eller är det av mig själv eller mina egna tankar? Och kanske har vi nu och då "lagt ut ull" för att pröva och se om det är rätt. Och det får vi göra, för nya testamentet säger att vi ska pröva allt och behålla vad gott är, men det är så lätt att vifta bort det Gud visar och tänka, det där får någon annan göra istället. Det är så lätt att bli lite bekväm, att skylla på att jag måste det och det först, eller att säga nej, bara för att vi inte vågar försöka överhuvudtaget.

Ibland kan vi sätta upp kriterier för hur vi vill att Gud ska komma oss till mötes, eller hur det ska gå till när han leder oss in i uppgifter, men ofta kommer han på andra sätt än vi kunnat räkna ut. Gideon fick besök mitt i sin vardagliga sysselsättning, och det han höll på med. Att rädda skörden för sin och folkets överlevnad kanske skulle kunna kallas en slags symbol för det större arbete Gud ville leda honom in i.

Har vi fått höra Guds tilltal så konkret som Gideon fick göra? Ja, jag kräver ingen redovisning, men förmodligen skulle vi kunna säga ja,

fast kanske på olika sätt. Några av oss har hört tydliga tilltal som påverkat vårt liv; andra kanske kan säga jag har hört, fast kanske inte så tydligt, jag fick frågan av någon om jag skulle vilja gå in i den eller den funktionen och det blev en bekräftelse för mig, andra kan säga att man fått en passion för något som gör att man satsar allt för att det ska bli möjligt, och att man upplever hur Gud är med i det hela.

Guds kallelse handlar om vardagliga saker, om att kunna lyssna in vad han vill att jag ska göra. En del kan höra väldigt tydligt: Gå dit eller dit, jag vill låta dig möta någon, andra av oss hör inte så tydligt, men kan få impulser av olika slag: Du borde ringa den eller den, du ska baka en påse bullar och gå till den med, du ska erbjuda dina tjänster och tvätta bilen åt den som inte riktigt orkar själv, du ska tro att du är viktig och har möjligheter som ingen annan har i just den här situationen.

När Gud kallar, då utrustar han också. Han ser till våra naturliga gåvor och personlighet, men han vill också ge av sina andliga gåvor till oss så att vi ska kunna fungera som komplement till varandra, inte som likriktade med samma gåvor och egenskaper, det skulle bli ganska tråkigt.

Gideons stora gåva var inte så mycket att han var stor och stark, eller att han hela tiden ifrågasatte, utan att han var beredd att lyssna till Gud och hans ledning, och att han var villig att gå in i uppgiften att kämpa mot fiendearmén trots att det kunde ge många frågetecken. När vi läser den fortsatta berättelsen så ser vi hur Gud säger att Gideons armé är alldeles för stor. Av 32000 man fick han skicka hem 22000. Så det blev bara 10000 kvar. Men Gud sa: det är fortfarande för många, så nästa steg för Gideon blev att se hur männen gjorde när de drack ut en bäck och utifrån det skilja dem i två grupper. Och den grupp som Gud sade: det här blir bra, var 300 man stark. Är det underligt om Gideon tvekade. Hur skulle en armé på 300 man kunna göra något mot midjaniternas stora armé. Men Gud uppmuntrade honom: jag vill ge er seger. Gå ner och tjuvlyssna lite grann utanför midjaniternas tält. Gideon gjorde det och fick höra hur de var rädda för den israelitiska hären, och hur de fått drömmar om att bli besegrade, så deras stridsvilja var redan underminerad. Och när Gideon och hans trehundra man spred ut sig kring lägret, slängde

lerkrukor i marken och blåste alarm så spred det sådan panik och förvirring i fiendehären, så de började strida mot varandra i stället och Gideon vann segern över dem.

Vi kan ibland tycka att vi är alldeles för få. Tänk om vi vore många fler som kan arbeta, som kan gå in i olika uppgifter, men vi kan inte själva förändra förutsättningarna. Det vi kan göra är att leva i Guds närhet; att försöka lyssna in hans tilltal just nu i mitt liv, i församlingens liv, i det arbete vi håller på med. Vad vill han att just jag ska göra? Ska jag bli en Gideon som får förmedla det Gud säger, kanske genom profetians gåva, kanske ska jag vara en av soldaterna som lyder order och ser till att det händer något, kanske ska jag vara förebedjare som banar vägen för det Gud vill göra.

Någonstans i Ryssland hade 7 damer i 40 år bett att någon skulle komma med evangeliet till deras omgivning, de såg inget hända men höll ut i bön. I Sverige satt Ulf Ekman i ett sammanträde med några kolleger och talade om situationen i Baltikum när han plötsligt fick se en syn om ett tåg som skulle stanna vid olika stationer och som skulle sprida evangeliet på sin färd, och människor blev frälsta. De tolkade det andligt, och det ledde till att Livets Ord startade ett missionsarbete i Ryssland. Så småningom på märkliga vägar fick de hyra ett tåg som skulle åka genom landet och där någon såg till att de fick fritt tillträde där de kom. Under två års tid reste de omkring med detta tåg och fick se många komma till tro. En dag åkte tåget av misstag in på ett reparationsspår och det tilltänkta besöket blev inte av. Men när tåget stannar kommer en av damerna som bett fram och frågar: Är det här evangeliet? Och så får de möta de sju damerna som bjöd in till ett möte. I samlngen fanns också en man, som sedan grundade och idag är ledare för en stor församling.

De gav inte upp och Gud ledde dem på sitt eget speciella sätt. Idag vill han leda oss in i det han vill göra. Han ser vår situation idag precis som på Gideons tid, han ser våra "fiender" även om de kanske inte är på samma sätt som då. Snarare kanske våra fiender heter: har inte tid, måste göra det och det, det avståndstagande från kristen tro vi ser och ibland kallar sekularisering, den individualism som gör att vi plockar också andlighet som av ett smörgåsbord, vi tar lite här och lite där som det bäst passar oss och där den kristna tron inte ses som något speciellt utan lätt hamnar sist i sökandet. Vi har strukturer i

samhället vi inte rår på, som skulle kunna kallas fiender till människovärdet, till att få leva ett bra liv o s v.

Mitt i detta kommer Herren till oss idag och säger: Jag är med dig, du tappre krigare, jag vill använda dig i min tjänst idag. Du är viktig och värdefull därför att du har möjligheter, och jag vill ge dig all den hjälp du behöver.

För av någon outgrundlig anledning har Gud gjort sig beroende av att vi människor står till hans förfogande och försöker följa hans röst. När Jesus kallade sina lärjungar sa han Kom och de fick följa honom och lära sig mycket. De kunde inte allt på en gång utan fick hela tiden lära sig nya saker. Idag kommer han för första gången eller på nytt till oss och säger; Kom, jag vill använda dig i dag och jag lovar att vara med dig och öppna vägen framåt för dig.

Mitt i vår oförmåga och fulltecknade tillvaro får vi säga: Ja, jag vill, använd mig i tjänst för dig. Och så får vi våga vara vindens vänner, våga vandra Herrens väg, vårda gåvorna Gud sänder, forma framtidens värld.

Avsluta med Paulus ord i 1 Kor 12: Nådegåvorna är olika, men Anden densamma. Tjänsterna är olika, men Herren densamme, Verksamheterna är olika, men Gud är densamme, han som verkar i allt och överallt. Hos var och en framträder Anden, så att den blir till nytta.... Ni utgör Kristi kropp och är var för sig delar av den.

AMEN